

γιατροί

**ΓΙΑΝΝΗΣ
Μ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ**

ΕΙΔΙΚΟΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΣ ΠΑΝ/ΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΔΙ-
ΔΑΚΤΟΡΑΣ ΠΑΝ/ΜΙΟΥ ΓΕΝΟΥΗΣ
ΕΙΔΙΚΕΥΘΕΙΣ ΣΤΑ ΠΑΝ/ΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
και ΓΕΝΟΥΗΣ
ΟΙΚΙΑ: Σαλαμαγκα 2 τηλ. 38.003
ΙΑΤΡΕΙΟ Προεκταση Χαρ. Τρικούπη
και Μποτσαρη γωνια (Λουκη Ακριτα 2)
Τηλ Ιατρείου 34 164

Ω.Ρ. ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΙ

**ΝΙΚΟΣ Ι.
ΓΚΑΙΝΑΒΟΣ**

ΝΕΥΡΟΥΡΓΟΣ
ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ
ΚΟΡΑΗ 10 12
(παραπλευρως ΑΤΕ) Τηλ.
Ιατρείου & Κλινικής 24.296

**ΛΘΑΝ. Δ.
ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ**

ΝΕΥΡΟΥΡΓΟΣ
ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

Η παλιά «Κυρά- Φροσύνη»

(Μικρή συναισθηματική
περιδιάβαση με την ευκαιρία
των 60-ντάχρονων
του «Ηπειρωτικού Αγώνα»)

Όσοι γνώρισαν τα παλιότερα Γιάνινα, την πόλη με τις μονοκατοικίες και τις καταφυγές αυλές τους, θα αισθάνονται τώρα, όταν αντικρύζουν κάποιες γωνίες από τις οποίες δεν περσσε ακόμη η μπουλντόζα, με ξεδιγλωμένη η μνήμη τους τις εικόνες ενός περιβαλλοντος διάφορου από το σημερινό. Όχι σ' όλα καλύτερο αλλά παντως λιγότερο θαναυσου αισθητικά από αυτό των τιμεντένιων πολυκατοικιών. Υπάρχουν ακόμη λιγα σημεία στην πόλη από τα οποία μπορεί να ξεκινήσει κανείς για να περιδιαβάσει μια εποχή τόσο κοντινή κι ωστόσο, μετά από την πρόσφατη πολεοδομική αλλαγή, τόσο απομακρη. Ένα τέτοιο είναι και το μικρό καφενιάκι της «Κυρά-Φροσύνης» που βρίσκεται στο μώλο, κάτω και δυτικά από το τζαμι του Ασλάν - πασά (Δημοτικό Μουσείο). Ως κτίριο παραμένει το ίδιο, όπως το θυμουμε από τη δεκαετία του 1950: μικρό, κομψό και συμμαζεμένο στα ρίζα του Καστρού. Ασφαλο βεβαία δεν είχε αρχικά ο δρομος που περνάει μπροστα του.

Ούτε ο χώρος πιο περα με τα τραπεζάκια και τις καρέκλες ήταν τόσο ευρυχωρος. Πολύ περισσότερο δεν υπήρχε δίπλα μαρινα για θάρκες. Προς το μέρος της μαρινας το έδαφος χαμηλωνε βαθμιαία προς τη Λιμνη, και το καλοκαίρι που τραβιόνταν τα νερά ήταν δυνατό να τοποθετούνται κι εκεί τραπεζάκια. Τα δέντρα παντως είναι τα ίδια ή σχεδόν.

Η κίνηση στο Μώλο την εποχή εκείνη ήταν αποκλειστικά καλοκαιρινη, κάτι που δε συμβαίνει τώρα στον ίδιο βαθμο. Τα καλοκαίρια μεταφερόταν εκεί ένα μέρος από τη βόλτα της Κεντρικής πλατειας, τα βραδια κυ-

ρίως και τα μεσημέρια των Κυριακών. Σ' αυτή τη βόλτα, που γινόταν από του Μαθιλη μεχρι την «Κυρά-Φροσύνη» πλεονάζε το νεανικό στοιχείο. Έφηβοι προπάντων, μαθητές που όπως και στην Κεντρική πλατεια, βάδιζαν κατά δυάδες, τριάδες ή και περισσότεροι μαζί. Συνήθως αγόρια με αγόρια και κορίτσια με κορίτσια. Ενώ σπανιότερα υπήρχαν και μικτές παρέες από συγγενικά άτομα. Για τότε το θέαμα που παρουσιάζει σήμερα ο Κήπος των Εφήθων (Λιθαριτσια), όπου βλέπει κανείς αγκαλιασμένους νέους με νέες, αποτελούσε καθαρή χιμαίρα. Η πόλη άλλωστε ήταν μικρότερη, ο κύκλος στενος και τα ήθη εξαιρετικά αυστηρά. Ήταν λοιπον η βόλτα ένας κάποιος τρόπος ψυχολογικού πάρε δωσε στο επίπεδο των βλέμμάτων.

Μια γενία εφήθων στερημένων υλικά και καταπιεσμένων κοινωνικά επιδιόνταν με πάθος σε μια αδιέξοδη όσο κι επιμονη ερωτική σκιαμαχια με τα βλέμματα. Γι αυτό και φατακά όλοι σχεδόν ήταν γνωστοί.

Ίσως γιατί το κλίμα άλλαξε, ή γιατί έτσι το θέλει η μνήμη, τα τοτενα καλοκαιρινα βραδια στο Μώλο ήταν πιο δροσερά από τα τωρινα. Και βεβαία πιο ησυχια αφού τα αυτοκινητα και η μοτοσυκλέτες σπάνιζαν. Η ατμόσφαιρα ωστόσο δονιζόταν από τα τραγού-

δια του Γούναρη, του Μαρούδα, της Μπελίντα, του Νίνου, του Τσαουσάκη, κ.α. Εξάλλου στα κέντρα του Τενεκέ (Μακρη) έπαιζαν συχνά ορχήστρες μπουζουκιών, όπου πήγαιναν οι μεγαλύτεροι, όσοι δηλαδή μπορούσαν να πληρώσουν. Από του Τενεκέ πέρασαν φημισμένοι λαϊκοί τραγουδιστές, με ονομαστότερο ανάμεσα τους τον Πρόδρομο Τσαουσάκη. Έτσι περπατώντας κανείς στον παραλιακό δρόμο έβλεπε και ταυτόχρονα άκουγε. Συνολικά ό,τι συνέβαινε εκείνες τις βραδιες δίπλα στη Λιμνη θα μπορούσε να θεωρηθεί αρκετά αντιπροσωπευτικό για την πολιτιστική και την κοσμική ζωή μιας μικρής επαρχιακής πόλης.

Στο χώρο της «Κυρά-Φροσύνης» δεν έπαιζε ποτέ ορχήστρα. Ήταν όμως παντοτε τις ορισμένες ώρες γεματος κόσμο. Ίσως γιατί η τοποθεσία ήταν πλεονεκτική ή γιατί η συνθησια των Γιαννιωτων το ευνοούσε.

Εκείνο όμως που ξεχώριζε την «Κυρά-Φροσύνη» από τ' άλλα κέντρα της περιοχής ήταν προπάντων το είδος της μουσικής που προτιμούσε. Αν και του συρμού δεν εβαζε δίσκους λαϊκών τραγουδιων αλλά καλοδιαλεγμένους ελαφρων ελληνικών και κλασσικής. Δεν ξέρω ποιός είχε το κέντρο εκείνον τον καιρό, σίγουρα όμως ο άνθρωπος αυτός, από φυσική προδιάθεση ή από παιδεία, είχε εξαιρετικό μουσικό γουστο. Κι έμενε αμετακίνητος σ' αυτό. Είχε δεν είχε κόσμο το κεντρακι τα μεγάφωνα ηχούσαν τις γνώριμες απαλές συχνά και μελαγχολικές νότες. Δεν ήταν σπάνιες οι φορές, όταν το Φθινόπωρο προχωρούσε ψυχρό κι ο αέρας έδερνε τα δέντρα

και τα νερά, που στον έρημο χώρο αντιχούσαν οι μελωδίες από τα «Κυματα του Δουναβειως» της «Καβαλλιεριας Ρουσικίνα» και «Λετζέρα», της «Αίντας», της «Ουγγρικής Ραψωδίας» κλπ. Σίγουρα οι περιπατητές που τύχαινε να περνούν τότε από εκεί δεν ήξεραν ότι μαθητευαν με το φυσικότερο τρόπο σ' ένα είδος μουσικής που πιθανότατα αγνούσαν το ονομά του.

Πέρασαν χρόνια έκτοτε. Στους κύκλους της πρωτεύουσας έτυχε να βρεθώ ανάμεσα σε ανθρώπους που γνώριζαν και ακουγαν κλασσική μουσική σαν κάτι κοίνα παλιότιμο κι έτσι χωρίς αν το θεωρούν πολυτέλεια. Ήξεραν σχετικά πρόσωπα και πράγματα που εμείς οι επαρχιώτες ήταν δύσκολο να συλλάβουμε την έκτασή τους.

Έστω, με τον καιρό αισθανθήκα κάπως οικείος μαζί τους. Τι έκπληξη ωστόσο να διαπιστώνω μερικές φορές ότι σ' εκείνο το περιβάλλον, ακούγοντας κάποιους γνώριμους δίσκους, δεν άκουγα τόσο όσο έβλεπα. Έβλεπα το μικρό καφενεδιάκι και τα πλατάνια και τη Λιμνη μπροστά και τα μοστανία απέναντι από το πεφκόφυτο βουνό όπου τόσες φορές είχα παρακολουθήσει τον ήλιο να πέφτει κτρινωπώς έως κόκκινος. Και πρέπει να πω τώρα πέρα από αισθηματολογικές διαθέσεις, πως η παλιά «Κυρά-Φροσύνη» υπήρξε τα μίζερα εκείνα τα χρόνια ένα μικρό λίκνο μουσικής αγωγής.

«Εκείνα τα χρόνια». Γιατί τώρα έχει εξομοιωθεί σχετικά με το συγκεκριμένο θέμα με τα άλλα παραλιακά κέντρα Πέρασα πολλές φορές τα τελευταία καλοκαίρια από το μέρος της περιμένοντας να ξανακουσω τα γνωστά ή άλλα παρόμοια κομμάτια. Και δεν άκουσα παρά μοναχα διάφορα κακόγουστα «λαϊκά» τραγούδια. Ούτε καν γνήσια ρεμπετικά. Πάντως το μικρό οίκημα παραμένει ακόμη το ίδιο. Κι είναι απο ορισμένη άποψη σα να θέτει ερωτήματα αναφορικά με το παρελθόν και το παρόν - το δικό του βεβαία αλλά και το δικό μας

Γ. Αραγάς

